

LUND UNIVERSITY

Remissyttrande: Det måste gå att lita på konsumentskyddet (SOU 2014:4)

Lindell-Frantz, Eva

2014

Document Version:
Förlagets slutgiltiga version

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):
Lindell-Frantz, E. (2014). Remissyttrande: Det måste gå att lita på konsumentskyddet (SOU 2014:4).

Total number of authors:
1

Creative Commons License:
Ospecificerad

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:
Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

2014-05-20

Dnr V 2014/556

LUNDS UNIVERSITET

Juridiska fakulteten

Juridiska fakultetsstyrelsen

Universitetslektor Eva Lindell-Frantz

Remiss: Det måste gå att lita på konsumentskyddet (SOU 2014:4)

Ju2014/1270/KO

Juridiska fakultetsstyrelsen vid Lunds universitet, som anmodats att yttra sig över rubricerat betänkande, får härmed avge följande yttrande, som utarbetats av universitetslektor Eva Lindell-Frantz.

Sammanfattning

Juridiska fakulteten i Lund tillstyrker att lag (2003:862) om finansiell rådgivning till konsumenter upphävs samt att de näringsrättsliga reglerna i denna lag överförs till de olika rörelselagar som gäller för tillståndspliktig rådgivningsverksamhet. Vidare tillstyrks att reglerna i dessa lagar vad gäller materiellt innehåll hänvisar till vad som följer av värdepappersmarknadslagen (2007:528).

Fakulteten tillstyrker även att rätten till skadestånd med anledning av vårdslös finansiell rådgivning till konsument regleras i en särskild lag. Fakulteten förordar emellertid att det i lagen införs en särskild regel som anger att näringsidkaren i sin rådgivning är skyldig att rätta sig efter de regler som följer av den rörelserättsliga reglering som gäller för dennes verksamhet med hänvisning till de relevanta lagrummen i dessa lagar.

Juridiska fakulteten i Lund anser vidare att ansvaret i den nya lagen bör utformas som ett presumtionsansvar.

Fakulteten menar dessutom att man bör lagfästa att det räcker att konsumenten kan göra det övervägande sannolikt att rådgivningen orsakat konsumenten skada för att denne ska anses ha uppfyllt sin bevisbörda i denna del.

Fakulteten anser också att det bör lagfästas att skadestånd till följd av vårdslös finansiell rådgivning till konsument ska bestämmas till det negativa kontraktintresset.

Avslutningsvis ifrågasätts om det är en lämpligt att rekommendera att Finansinspektionen ges möjligheter att förbjuda eller begränsa saluhållning av för konsumenter olämpliga investeringsinstrument.

I övrigt har fakulteten inget ytterligare att erinra mot förslaget.

1. Betänkandets huvudsakliga innehåll och syfte

Förevarande utredning har fått i uppdrag att lämna ett förslag till hur man bör handskas med den nu gällande lag (2003:862) om finansiell rådgivning till konsumenter (fortsättningsvis rådgivningslagen) vars näringsrättsliga regler, i och med införandet av lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, i stora delar blivit obsoleta.

Utöver att lämna förslag till vad som bör hända med rådgivningslagen har utredningen även haft i uppgift att föreslå vissa ändringar i marknadsföringslagen (2008:486).

Utredningen har dessutom fått i uppdrag att göra en inventering avseende de problem som kan förekomma i samband med finansiell rådgivning till konsumenter. I sammanhanget bör då nämnas att, vid sidan av den här aktuella utredningen, har även 2013 års värdepappersmarknads-utredning (Fi 2013:04), liksom Konsumenttvistutredningen (Ju 2013:06), fått i uppdrag att se över konsumentskyddet i dessa sammanhang. Dessa förhållanden, liksom den omständigheten att det inom EU pågår ett arbete med att ta fram olika direktiv på detta område, gör att den här aktuella utredningens mandat varit tämligen begränsat. Uppdraget har således i denna del varit avgränsat till att, med utgångspunkt i den genomförda probleminventeringen, utarbeta rekommendationer till 2013 års värdepappersmarknadsutredning, liksom till Konsumenttvistutredningen, avseende åtgärder som bör vidtas för att stärka konsumentskyddet. I utredningen presenteras ett flertal sådana rekommendationer.

2. Förslag till upphävande av lagen (2003:862) om finansiell rådgivning till konsumenter

2.1 De näringsrättsliga reglerna förs ut i förekommande rörelselagstiftning

Med anledning av att de näringsrättsliga reglerna i rådgivningslagen i och med införandet av värdepappersmarknadslagen i stort sett blivit obsoleta föreslår utredningen att rådgivningslagen upphävs.

De näringsrättsliga reglerna om placeringsrådgivning föreslås föras över till de rörelserättsliga lagar som är aktuella på området t.ex. värdepappersmarknadslagen (2007:528) som hittills enbart omfattat investerings- men inte placeringsrådgivning, bankrörelselagen (1987:617), försäkringsrörelselagen (2010:2043), lagen (2004:46) om värdepappersfonder och lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder osv.

Förslaget går vidare ut på att de näringsrättsliga reglerna avseende rådgivning (exempelvis vilka krav som ska ställas på rådgivarens kompetens, vilken information konsumenten ska få i samband med rådgivningen, vilka dokumentationskrav som ska gälla etc.) återges i värdepappersmarknadslagen (8 kap.) och att övrig rörelserättslig lagstiftning i dessa delar hänvisar till reglerna i denna lag.

En klar fördel med det redovisade förslaget är att den åtskillnad, som hittills

gjorts mellan å ena sidan placerings- och å andra sidan investeringsrådgivning, kommer att upphöra.

Juridiska fakulteten i Lund delar utredningens uppfattning att det är rimligt att skyddsnivån i allt väsentligt bör vara den samma oavsett om det är den ena eller den andra sortens rådgivning som konsumenten varit utsatt för. I sammanhanget bör då framhållas att det bör vara så att, i den mån att det hittills rätt diskrepens ifråga om vilka krav som ställts på rådgivningen, det blir den högre nivån som blir tillämplig rent generellt.

Det förslag som förordas av utredningen innebär att de näringsrättsliga reglerna å ena sidan splittras upp på en rad olika lagar, men att det å andra sidan, i och med den hänvisningsteknik som förordas, i egentlig mening kommer att bli värdepappersmarknads-lagens regler som kommer att tillämpas över hela linjen.

Juridiska fakulteten i Lund menar att förslaget i sak är logiskt, nackdelen är emellertid att det för en inte alltför insatt person kan uppkomma svårigheter när det gäller att orientera sig mellan de olika regelverken (mer om detta nedan).

Då de rörelserättsliga lagarna inte innefattar några civilrättsliga regler föreslår utredningen att rådgivningslagens skadestandsregler förs över till en egen lag; lag (2014:000) om skadestånd vid finansiell rådgivning till konsumenter.

För den händelse att utredningens förslag godtas ifråga om hur de näringsrättsliga reglerna bör hanteras, anser juridiska fakulteten i Lund det vara en rimlig lösning att skapa en särskild lag som enkom reglerar ansvarsfrågan. Att föra in civilrättslig reglering i exempelvis värdepappersmarknadslagen, som i övrigt enbart består av näringsrättsliga regler, framstår inte som tekniskt tilltalande.

Som påtalats ovan kan den lösning, som förespråkas i utredningen, ha en baksida. Om vi exempelvis antar att en konsument anser sig ha lidit skada till följd av placeringsrådgivning, som lämnats av exempelvis ett försäkringsbolag, kommer man av lag (2014:000) om skadestånd vid finansiell rådgivning till konsumenter att kunna utläsa att det föreligger en rätt till ersättning om rådgivaren orsakat skadan av oaktsamhet. För att fastställa om oaktsamhet förekommit behöver man undersöka om rådgivaren åsidosatt någon av sina skyldigheter i samband med rådgivningen. För att avgöra vilka krav som ställs på rådgivningen får man först söka sig till försäkringsrörelselagen, denna lag kommer herefter att hänvisa vidare till de relevanta reglerna i värdepappersmarknadslagen.

Det är möjligt att man inte ska överdriva de svårigheter som följer med att tillämparen på detta vis måste röra sig mellan tre olika regelverk, men onekligen framstår det som en aning otympligt och svåröverblickbart.

För att underlätta tillämpningen och för att tydliggöra att de näringsrättsliga reglerna kan läggas till grund för culpabedömningen föreslår juridiska fakulteten i Lund att det i lag (2014:000) om skadestånd vid finansiell

rådgivning till konsumenter införs ett särskilt lagrum som anger att näringsidkaren är skyldig att efterleva de regler som finns i i den rörelselagstiftning som är tillämpliga på rådgivningen. I lagrummet bör då hänvisas till de relevanta reglerna i respektive rörelselagstiftning.

2.2 Skadestandsreglerna förs över till värdepappersmarknadslagen

I utredningen diskuteras att, som ett alternativ till att införa en särskild lag om skadestånd vid finansiell rådgivning, istället placera reglerna om skadeståndsansvar i värdepappersmarknadslagen. Detta förslag avfärdas dock med hänvisning till att dessa regler i sådant fall skulle framstå som "artfrämmande" med tanke på att de är av civilrättslig natur till skillnad från övriga regler i lagen som är näringsrättsliga. Härtill kan läggas att eftersom de skadeståndsrättsliga reglerna är tänkta att omfatta såväl tillstånds- som icketillståndspliktig rådgivning skulle de dessutom, vad gäller vilka rättssubjekt som omfattas, även i detta avseende avvika från värdepappersmarknadslagens övriga regler.

Juridiska fakulteten i Lund delar utredningens uppfattning om att det inte vore särskilt lyckat att spränga sönder systematiken i värdepappersmarknadslagen. Härtill kan läggas att det dessutom är tveksamt om reglerna hade blivit lättare att finna och orientera sig bland bara för att man placerat dem i det förhållandevis omfattande regelverk som ju värdepappersmarknadslagen ändå utgör.

2.3 En anpassning av rådgivningslagen

I utredningen diskuteras även möjligheten att behålla rådgivningslagen och att anpassa dess näringsrättsliga regler till reglerna i värdepappersmarknadslagen. I utredningen avfärdas emellertid detta förslag med hänvisning till att det även fortsättningsvis skulle förekomma liknande näringsrättsliga regler utspridda på flera olika håll, exempelvis i bank- respektive försäkringsrörelselagen, varvid inte särskilt mycket skulle vara vunnet. För att undvika detta skulle man i och för sig kunna föra in dessa näringsrättsliga regler även i rådgivningslagen. Det är emellertid lätt att hålla med utredningen om att detta inte framstår som en särskilt lyckad lösning, det verkar onödigt att belasta rättsordningen med lagar som i praktiken innehåller likalydande bestämmelser.

Motsvarande kan för övrigt sägas om lösningen att föra in skadestandsregler i samtliga rörelserättsliga regleringar. Därtill kan läggas att det vid utnyttjandet av en sådan lösning i princip fortfarande hade förelegat ett behov av en särskild skadestandsreglering för icke-tillståndspliktig rådgivning, låt vara att ett sådant ansvar i och för sig kan antas följa av allmänna principer om skadestånd i kontraktsförhållanden, åtminstone så länge man nöjer sig med att låta ansvaret vara utformat som ett ordinärt culpaansvar.

Ytterligare ett skäl, som framförs mot att behålla rådgivningslagen i reviderad form, anges vara att eventuella ändringar i värdepappersmarknadslagen per automatik skulle föranleda att motsvarande följdändringar måste göras i rådgivningslagen, något som skulle skapa onödigt merarbete. Vad gäller detta

senare argument framstår det, enligt juridiska fakulteten i Lund, som mindre bärkraftigt.

2.4 Särskilt om icke tillståndspliktig rådgivning

Som påtalats ovan innebär utredningens förslag att icketillståndspliktig rådgivningsverksamhet kommer att omfattas av lag (2014:000) om skadestånd vid finansiell rådgivning, detta följer av att rådgivningslagens 1 § föreslås behållas intakt samt av att lagens regel om skadestånd är tillämplig på alla former av det som definieras som finansiell rådgivning. Lagen är således tillämplig på såväl tillstånds- som icke tillståndspliktig rådgivning.

I och med att den föreslagna lagen inte längre kommer att innehålla regler som motsvarar rådgivningslagens 4 och 5 §§, som bl. a. behandlar kompetenskrav hos rådgivaren liksom skyldigheten att dokumentera rådgivningen samt skyldigheten att följa god rådgivningssed, kommer det emellertid att saknas lagreglerade normer för hur de icke-tillståndspliktiga rådgivarna bör uppträda i en rådgivningssituation. Här kan då uppstå en oklarhet som kan skapa rättsosäkerhet, inte bara för konsumenterna utan även för de berörda rådgivarna.

Som exempel på rättssubjekt, som kan tänkas ägna sig åt finansiell rådgivning utan att för den skull vara skyldiga att söka tillstånd för sin verksamhet, kan här nämnas advokater, revisorer samt skattekonsulter. För dessa rättssubjekts del föreligger således inget rörelserättsligt regelverk i vilket man skulle kunna införa regler motsvarande dem som i dag återfinns i rådgivningslagens 4 och 5 §§. Utredningen menar emellertid att detta inte utgör ett argument mot den förordade lösningen eftersom det ändå är tveksamt om rådgivningslagens näringsrättsliga regler i dagsläget är tillämpliga på de här nämnda rättssubjekten, detta med hänvisning till att det sannolikt skulle stå i strid med det obligatoriska undantaget i MiFID-direktivet (2004/39/EG) artikel 2 att kräva att dessa rättssubjekt lever upp till de krav som följer av den nuvarande rådgivningslagen.

Om utredningens tolkning av rättsläget är korrekt skulle således den omständigheten att de här nämnda rättssubjekten inte skulle komma att omfattas av några regler motsvarande rådgivningslagen 4 och 5 §§ inte i sak innebära en försämring av konsumentskyddet. I sammanhanget ligger det dock nära till hands att peka på att status quo knappast heller kan sägas innebära en förstärkning av konsumentskyddet, något utredningen haft i uppgift att försöka åstadkomma. En öppen fråga är emellertid hur domstolarna skulle se på saken i ett konkret fall där man har att ta ställning till om culpa förelegat hos en rådgivare, som omfattas av MiFID:s undantag. Skulle domstolen i ett sådant fall helt bortse från de normer som gäller för övriga rådgivare, eller skulle man kunna tänka sig att tillämpa de näringsrättsliga reglerna analogt? Svaret på denna fråga torde närmast vara avhängigt av om undantaget i MiFID är tvingande på det sätt som utredningen tycks utgå från, något som enligt Juridiska fakulteten i Lund inte är en självklarhet. Fakulteten ser sig således föranlåten att ifrågasätta om det verkligen är så att den omständigheten att direktivet är ett så kallat fullharmoniseringsdirektiv med nödvändighet betyder att medlemsstaterna därmed också är förhindrade att

på något vis reglera hur dessa rättssubjekt bör uppträda i en rådgivningssituation.

Den enda form av placeringsrådgivning, som utredningen identifierat, som inte omfattas av MiFID-direktivets undantag och som tillika heller inte omfattas av någon annan näringsrättslig reglering, utgörs av renodlad allkoreingsrådgivning. Sådan rådgivning kräver nämligen inget särskilt tillstånd och kan dessutom utföras av rättssubjekt som inte faller in under direktivets undantag. Eftersom de rättssubjekt som ägnar sig åt den här typen av rådgivning i allmänhet också bedriver annan rådgivande verksamhet som är tillståndspliktig kommer det i de allra flesta fall att vara så att dessa rådgivare i vilket fall omfattas av näringsrättsliga regler motsvarande de man finner i

4 och 5 §§ rådgivningslagen.

I de enstaka fall där rådgivningen således enkom består i råd av allokeringsskarakter är det möjligt att de näringsrättsliga reglerna kan tillämpas analogt. Ett problem i sammanhanget är dock att det inte är en självklarhet att man kan klandra en rådgivare för passivitet, exempelvis för att denne inte dokumenterat rådgivningen, eftersom det kan ifrågasättas vad en sådan handlingsplikt skulle grunda sig på så länge denna vare sig framgår av lag eller det eventuella rådgivningsavtal som kan förekomma i sammanhanget. Motsvarande kan naturligtvis sägas gälla ifråga om de typer av rådgivare som, enligt utredningens mening, bör omfattas av MiFID-direktivets undantag.

Juridiska fakulteten i Lund delar, trots det sagda, utredningens uppfattning om att det inte verkar finnas någon anledning att frångå det av utredningen förordade förslaget enkom med hänvisning till att renodlad allokeringsskarakter, till skillnad från vad som gällt hittills, därmed inte kommer att omfattas av de krav som framgått av de näringsrättsliga regler som för närvarande återfinns i rådgivningslagen. Av allt att döma torde det vara sällsynt förekommande att konsument utsätts för rådgivning som enbart syftar till att utreda hur denne rent allmänt bör sprida riskerna i sitt sparande och när så ändå sker är det möjligt att man skulle kunna använda de näringsrättsliga regler som annars gäller för rådgivaren ifråga analogt.

2.5 Sammanfattande synpunkter

Sammanfattningsvis menar således juridiska fakulteten i Lund att det mesta talar för att göra på det sätt som utredningen föreslår, nämligen att den nu gällande rådgivningslagen upphävs samt att lagens näringsrättsliga regler förs ut i den rörelselagstiftning som gäller för olika tillståndspliktiga rådgivares verksamhet. Fakulteten finner det även lämpligt att det i de rörelserättsliga lagarna vad gäller reglernas materiella innehåll hänvisas till relevant reglering i värdepappersmarknadslagen.

Fakulteten har heller inget att invända mot att de skadeståndsrättsliga reglerna förs in i en egen lag om ansvar vid finansiell rådgivning till konsument. För att göra det lättare för tillämparen att finna de normer som rådgivaren har haft att följa i sin verksamhet, och som därvid kan läggas till grund för en culpabedömning, föreslår emellertid juridiska fakulteten i Lund

att lagen kompletteras med en regel som hänvisar till de lagrum i de olika rörelselagarna som kan vara relevanta i sammanhanget. I övrigt hänvisas till vad som sagts ifråga om skadeståndsansvar för icke-tillståndspliktig rådgivning ovan.

3. Förslaget till lag (2014:000) om skadestånd vid finansiell rådgivning till konsument

3.1 Presumtionsansvar

I direktiven framgår att utredningens uppdrag syftar till att föreslå åtgärder för att förbättra konsumentskyddet vid finansiell rådgivning. Trots detta föreslås inga materiella ändringar av de nu gällande skadeståndsreglerna. Skadeståndsansvaret ska t.ex., liksom nu, bestå i ett traditionellt culpaansvar.

I sammanhanget kan det dock finnas skäl att peka på att bevisbördan för vad som sagts vid rådgivningstillfället anses ligga på rådgivaren. Genom att fullgöra sin dokumentationsplikt kan denne uppfylla sin bevisbörda. Om dokumentationsplikten blivit åsidosatt har således konsumentens utsaga om vad som förekommit vid rådgivningstillfället haft presumtionsverkan på så sätt att den kunnat läggas till grund för culpabedömningen. Juridiska fakulteten i Lund utgår från att denna ordning kommer att tillämpas även fortsättningsvis.

I utredningen påtalas emellertid att det förekommit fall där näringsidkaren visserligen kunnat presentera dokumentation över vad som förevarit vid rådgivningssituationen, men där konsumenten hävdar att denna dokumentation är felaktig eller i vart fall ofullständig. I dessa fall har det ansetts åligga konsumenten att styrka sina påståenden. Utredningen föreslår ingen ändring ifråga om bevisbördans placering i dessa fall.

Juridiska fakulteten i Lund delar i och för sig utredningens uppfattning om att det inte är rimligt att en näringsidkare i alla sammanhang ska ha att motbevisa ett påstående från en konsument om att den dokumentation som läggs fram inte på ett korrekt sätt återger vad som tagits upp vid rådgivningen. I de fall konsumenten hävdar att dokumentationen är bristfällig eller direkt felaktig, bör det, precis som utredningen förordar ankomma på konsumenten att visa att påståendet stämmer, i vart fall när dokumentationen ifråga framstår som komplett. I sammanhanget finns det emellertid skäl att vid bestämmandet av det beviskrav som åvilar konsumenten beakta de svårigheter som denne kan ha att styrka sina påståenden.

Trots det sagda menar Juridiska fakulteten i Lund att man, i syfte att stärka konsumentens ställning, borde kunna lagfästa att rådgivaren har ett presumtionsansvar, dvs. att det åligger denne, inte bara att kunna visa att de formella kraven på dokumentation uppfyllts utan även att man följt god rådgivningssed och inte heller varit vårdslös på något annat vis. För denna lösning talar inte minst det faktum att det torde vara betydligt enklare för rådgivaren att föra fram bevisning exempelvis om vad som är att anse som god sed inom den egna branschen än vad det är för konsumenten.

3.2 Adekvat kausalitet

Ett särskilt problem när man ska avgöra om det finns ett skadeståndsansvar i en rådgivningssituation är att fastställa om det förelegat adekvat kausalitet mellan rådgivningen och skadan. Det kan t.ex. vara svårt att leda i bevis att det är just rådgivningen som fått konsumenten att investera sina medel så som skett. Ett sätt att stärka konsumentens ställning, vore, eftersom det är denna som har bevisbördan för att kravet på adekvat kausalitet är uppfyllt, att i lagen införa en regel som anger att det för ansvar räcker att konsumenten kan göra det övervägande sannolikt att rådgivningen som orsakat skadan. I sammanhanget kan framhållas att det förekommer åtskilliga regler (här kan exempelvis hänvisas till produktansvarslagen 8 §, till miljöbalkens 32 kap. 3 § samt till FAL 7:5) där lagstiftaren sänkt beviskravet med hänvisning till att det kan vara svårt för den skadelidande att uppfylla sin bevisbörda.

3.3 Negativa kontraktsintresset

Även frågan om fastställandet av skadeståndets omfattning kan ställa till bekymmer för den skadelidande. Vid finansiell rådgivning har man hittills, med hänvisning till ett uttalande i motiven till rådgivningslagen, utgått från att ett eventuellt skadestånd ska bestämmas till det negativa kontraktsintresset, dvs. konsumenten ska försättas i samma situation som om investeringen aldrig hade gjorts, eller annorlunda denne ska få tillbaka en summa motsvarande den som investerats. I utredningen påtalas att det är tveksamt om ett uttalande i motiven bör kunna sätta en väl etablerad kontraktsrättslig princip, om att rätt till skadestånd vid försumligt kontraktsbrott inkluderar en rätt till ersättning för det positiva kontraktsintresset, ur spel. Det sagda skulle tala för att lagfästa denna beräkningsmodell om man nu önskar behålla den. I utredningen hävdas emellertid att det numera utgör "etablerad praxis" att skadeståndet ska beräknas till det negativa kontraktsintresset varför någon lagregel i saken inte skulle behövas. Juridiska fakulteten i Lund ställer sig dock tveksam till hur pass etablerad denna praxis egentligen är. I utredningen hänvisas heller inte till något avgörande i högsta domstolen där just denna fråga tagits upp till prövning. Juridiska fakulteten i Lund förordar således att det i den föreslagna lagen om skadestånd vid finansiell rådgivning till konsument förs in en regel som anger att rådgivarens ansvar begränsas till att omfatta det negativa kontraktsintresset. Att behålla denna beräkningsmodell kan anses väl motiverat då det i allmänhet kan vara svårt att visa på omfattningen av den uteblivna vinst som konsumenten eventuellt anser sig ha gått miste om. Begränsningen kan sålunda ha betydelse för hur omfattande och komplicerad en eventuell tvist kan förväntas bli.

3.4 reklimations- och preskriptionsregeln

Juridiska fakulteten i Lund har inget att erinra mot att reklimations- respektive preskriptionsregeln behålls i sin nu gällande form.

4. Förslaget till ändring i marknadsföringslagen

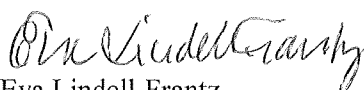
Juridiska fakulteten i Lund har inga erinringar mot förslaget om att i marknadsföringslagen införa en möjlighet för Konsumentombudsmannen att, efter överenskommelse med konsumenten, besluta om att överta konsumentens fordran på näringsidkaren.

5. Probleminventering samt förslag

Juridiska fakulteten i Lund kan konstatera att utredningen gjort en ambitiös inventering i ifråga om vilka problem som kan aktualiseras i samband med finansiell rådgivning till konsumenter. Fakulteten har inget att tillägga i denna del.

Juridiska Fakulteten har, med ett undantag, heller inget att erinra mot de rekommendationer som presenteras i utredningen med anledning av de problem som lokaliserats. Fakulteten menar att det kan ifrågasättas om det är lämpligt att ge Finansinspektionen möjlighet att förbjuda eller begränsa saluföringen av finansiella instrument som är olämpliga för konsumenter. Utöver att en sådan regel står i strid med de normala spelreglerna i en marknadsekonomi, kan en regel med sådant innehåll bli svår att tillämpa. Konsumentkollektivet är stort och det som är lämpligt för en konsument kan vara mindre lämpligt för en annan. Därtill kommer svårigheten att avgöra vad som ska läggas in i rekvisitetet "olämplig". Fakulteten menar således att denna rekommendation inte bör efterkommas.

Enligt delegation

Eva Lindell-Frantz

Universitetslektor, Juridiska fakulteten i Lund